

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **BATERIE CENTRUM s. r. o.**, IČO: 253 61 848
sídlem Habrová 1132/6, Ostrava

zastoupená advokátem Mgr. Jaromírem Jarošem
sídlem U Rourovny 556/3, Ostrava - Svinov

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. 1769/580/16, 64746/ENV

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah žaloby

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 22. 7. 2016, č. j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1604087.011/16/VIK (dále též jen „rozhodnutí ČIŽP“). Rozhodnutím ČIŽP byla žalobkyně podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

těž jen „zákon o odpadech“) uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení následujících tří povinností:

- a) povinnosti podle ust. § 31d odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, neboť jako výrobce baterií a akumulátorů podle § 31 písm. i) zákona o odpadech nezveřejňovala dne 3.6.2015 na svých internetových stránkách aktuální seznam míst zpětného odběru a odděleného sběru určeného pro konečného uživatele;
 - b) povinnosti podle § 31f odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, neboť jako výrobce baterií a akumulátorů nezpracovala roční zprávu o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů za rok 2014 evidovanou v integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností (dále též jen „ISPOP“) podle ev. č. hlášení 641266 a pod číslem dokumentu ISPOP_704350 v požadovaném rozsahu;
 - c) povinnosti podle § 31g odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, neboť v roce 2014 nesplnila požadovanou minimální úroveň zpětného odběru baterií a akumulátorů stanovenou zákonem o odpadech na 25 % z množství baterií a akumulátorů uvedených na trh v České republice v roce 2014. Žalobkyně uvedla v roce 2014 na trh v ČR celkem 26,55 tun baterií a akumulátorů a dosáhla úrovně zpětného odběru 13,79 % (což je 3,66 t), zatímco minimální úroveň zpětného odběru baterií a akumulátorů měla činit minimálně 6,64 t.
2. Žalobkyně v žalobě namítla, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání. Rovněž má za to, že správní orgány nesprávně vyhodnotily zjištěný skutkový stav a nedostatečně odůvodnily výši uložené pokuty. Správní orgán byl povinen přihlédnout při stanovení výše pokuty zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození, což neučinil, neboť se nevypořádal zejména se zákonným hlediskem míry poškození životního prostředí. Pokud zákon z řady možných a v úvahu přicházejících hledisek zmiňuje alespoň některá, pak takovouto právní úpravou váže správní orgán v tom směru, že právě těmito zákonnými hledisky se musí vždy zabývat, a vedle toho ponechává správnímu orgánu na úvaze, zda přihlédne ještě k hlediskům dalším. Správní orgány se však těmito zákonnými hledisky nezabývaly a v úvaze o výši trestu pouze rekapitulovaly formální znaky deliktu a argumentaci o ekonomické výhodě žalovaného. Tyto argumenty lze při stanovení výše pokuty použít, avšak vždy je prioritní posouzení hlediska závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě míry jeho poškození.
3. Skutečnost, že byly naplněny znaky určitého správního deliktu, ještě nevypovídá o materiální stránce správního deliktu, v posuzovaném případě o tom, jak závažné je ohrožení životního prostředí při naplnění konkrétní skutkové podstaty. Z hodnocení materiální stránky (závažnosti ohrožení životního prostředí) musí být patrné, jakými úvahami byl správní orgán veden při stanovení konkrétního stupně nebezpečnosti, v posuzovaném případě závažnosti ohrožení životního prostředí. Teprve v návaznosti na závěr o závažnosti ohrožení životního prostředí může správní orgán uložit sankci v odpovídající výši. V posuzovaném případě správní orgán nevyhodnotil závažnost ohrožení životního prostředí, a úvahy správního orgánu jsou tak nedostatečné a fakticky nepřezkoumatelné.

4. K otázce rozporu mezi seznamem míst zpětného odběru umístěným na internetových stránkách se seznamem míst zpětného odběru uvedených v doplněné roční zprávě žalobkyně připustila drobné nesrovnalosti. Uvedla však, že realizovala faktický přímý odběr baterií v rozsahu 3,66 tun odpadu kategorie 20 01 34 baterie a akumulátory neuvedené pod číslem 20 01 33, a to prostřednictvím svých obchodních zástupců u jednotlivých odběratelů, tj. v místech uvedených v seznamu míst zpětného odběru, což jsou zákazníci žalobkyně, kteří následně prodávají zboží konečným spotřebitelům. Žalobkyně tedy přímým odběrem baterií (odpadu) z trhu a zajištěním následného materiálového využití 3,66 tun odpadu prostřednictvím společnosti AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o. (dříve Středočeské komunální služby s.r.o.) prokázala přímou realizaci zpětného odběru z míst zpětného odběru.
5. K argumentaci ČIŽP, že uvedla nepravdivý údaj v souvislosti s realizovaným zpětným odběrem tří tun olovených baterií prostřednictvím korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., jak prezentovala ve své Roční zprávě za rok 2014, žalobkyně uvedla, že prostřednictvím této společnosti realizovala zpětný odběr baterií ve výši 3 tun, a splnila tak úroveň zpětného celkového odběru ve výši 25,1 %. Splnění povinnosti zpětného odběru není nutné naplnit pouze přímým odběrem baterií z trhu, ale lze tak učinit i nepřímým zpětným odběrem prostřednictvím zpětného odběru od třetích osob realizovaným smluvním partnerem. Nesprávný je závěr ČIŽP, pokud ze sdělení Kovohutě Příbram nástupnická, a.s. ze dne 23. 6. 2015 dovodila, že žalobkyně nerealizovala zpětný odběr olovených baterií v rozsahu 3 tun, a z toho důvodu také uvedla nesprávný údaj v roční zprávě. Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., ve svém sdělení uvedla, že nerealizovala od žalobkyně přímý odběr, ale realizovala pro žalobkyni zpětný odběr olovených baterií v množství 3 tun z vnitřního trhu a jeho následné materiálové využití. Podle názoru žalobkyně nebylo nutné realizovat garantovaný a tvrzený zpětný odběr pouze přímým zpětným odběrem.
6. Žalobkyně dodala, že účelem zpětného odběru podle zákona o odpadech a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES ze dne 6. září 2006 o bateriích, akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/157/EHS (dále jen „směrnice“) je zajistit garantovaný zpětný odběr a jeho následnou recyklaci. V žádné obecně závazné právní normě není vymezena povinnost zajistit garantované množství pouze u „vlastních výrobků“ dodávaných na vnitřní trh. Žalobkyně splnila svou povinnost realizovat garantované množství zpětného odběru a jeho materiálové využití, pokud zajistila zpětný odběr tzv. „cizích výrobků“.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Tvrzení žalobkyně, že nedošlo k vypořádání všech uplatněných námitek v odvolání, označil za nepravdivé, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že odvolání nejprve neobsahovalo zákonem předepsané náležitosti, byla žalobkyně vyzvána k doplnění odvolání, což učinila. Podané námitky byly identické s námitkami uplatněnými již proti protokolu o kontrole. Zjištěný skutkový stav byl žalovaným také přezkoumán a řádně byla odůvodněna i výše uložené pokuty, proti jejíž výši žalobkyně v odvolacím řízení ničeho nenamítala.
8. Žalovaný dále uvedl, že definiční znaky správního deliktu v ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech se stěží mohou týkat (myšleno v obecné rovině, nikoli pro tento

případ) protiprávního jednání přímo poškozujícího životní prostředí, avšak naplnění skutkové podstaty tohoto ustanovení je vždy deliktem životní prostředí ohrožujícím. V předmětném případě se jednalo o tento typ deliktu. V posuzované věci nešlo jen o nedostatečnost či neúplnost údajů vykazovaných v evidenci, potažmo v podaných hlášeních, nýbrž též o konkrétní nenaplnění zajištění minimální úrovně zpětného odběru baterií a akumulátorů. Zpětně neodebrané množství baterií totiž nemohlo být v důsledku postupu žalobkyně recyklováno v míře předepsané zákonem. Materiální stránka správního deliktu tak byla naplněna, a to v míře nikoli malé, nýbrž významné. Závažnost spáchaného protiprávního jednání byla také inspekcí podrobně odůvodněna, byť části odůvodnění, které se tomuto hledisku věnovaly, nejsou výslovně nadepsány „závažnost ohrožení životního prostředí“.

9. Žalovaný dále uvedl, že zákon o odpadech nestanovuje žádnou rámcovou stupnici závažnosti prokázaných správních deliktů, a tudíž je na přezkoumatelném správním uvážení správního orgánu, jak odůvodní závažnost ohrožení životního prostředí. V daném případě se jednalo o několikrát porušení povinností, a zároveň se jednalo o nezanedbatelné množství nezajištěného zpětného odběru baterií a akumulátorů a v důsledku toho též nízkou procentuální dosaženou úroveň tohoto zpětného odběru. S přihlédnutím k sankčnímu rozpětí sazby u ustanovení § 66 odst. 3 zákona o odpadech, podle níž lze uložit pokutu až do výše 10 mil. Kč, byla v předmětném případě inspekcí stanovena a odůvodněna pokuta v souladu s ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech, a to ve výši 200 000 Kč, tedy v úrovni 2 % maximální možné výše sazby. Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k více dílčím porušením zákona o odpadech a též k tomu, aby pokuta byla citelná a protiprávní jednání se nevyplácelo. Pokuta současně naprosto nedosahuje úrovně, jež by mohla finanční situaci žalobkyně destabilizovat.

III. Z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí soudu relevantní skutečnosti:
11. Z odůvodnění rozhodnutí ČIŽP a stejně tak z listin založených ve spisovém materiálu vyplývá, že dne 3. 6. 2015 provedla ČIŽP kontrolu na místě na základě ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Kontrola byla zaměřena na nakládání s vybranými výrobky podle ust. § 25 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, tedy s bateriemi a akumulátory. ČIŽP uvedla, že žalobkyně provozuje velkoobchod vybraných výrobků, tedy přenosných knoflíkových, válečkových, plochých 4,5V a 9V baterií, a také akumulátorů a dále uvádí na trh zabudované akumulátory ve svítidlách s nabíjecí sadou. Žalobkyně provozuje e-shopy a na svých internetových stránkách nabízí prodej baterií a akumulátorů. Žalobkyně plní povinnosti výrobce baterií a akumulátorů podle § 31k odst. 1 písm. a) zákona o odpadech a je zapsána do Seznamu výrobců baterií a akumulátorů pod evidenčním číslem 00119/13-BCZ od listopadu roku 2013.
12. ČIŽP mj. zjistila, že v integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností je podána zpracovaná Roční zpráva o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů za kalendářní rok 2014. Tato zpráva, která byla podána a autorizována dne 27. 3. 2015, však neobsahovala žádné přílohy. Roční zpráva o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů za rok 2014 neobsahovala v tabulce č. 8 (Přehled samostatných příloh Roční zprávy) vyplněný sloupec 3 (Dokument). Toto

neobsahovala ani opravená Roční zpráva, která byla podána a autorizovaná dne 6. 5. 2015. Žalobkyně taktéž v Roční zprávě neuvedla do řádku 8 tabulky č. 4 čestné prohlášení o tom, že nedošlo ke změnám údajů uvedených v zápisu do seznamu výrobců baterií a akumulátorů. Žalobkyně dále předložila ČIŽP dne 1. 7. 2015 kopii doplněné Roční zprávy za rok 2014 (dále také jen „doplněná Roční zpráva“), kde byl doplněn sloupec 3 o vyplněné řádky tabulky č. 8. Doplněná Roční zpráva však neobsahovala vyplněný sloupec 3 v řádu 6 tabulky č. 8 s názvem „Příloha s uvedením hospodaření s prostředky určenými na finanční zajištění plnění povinnosti výrobců baterií a akumulátorů.“

13. ČIŽP zjistila, že množství 3 tun olovených baterií a akumulátorů vykázané žalobkyní v doplnění Roční zprávy o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů za rok 2014 jako předání pod způsobem nakládání BR4 korporaci Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., nebylo touto korporací v roce 2014 přijato jak v rámci zpětného odběru, tak ani jako odpad či jiná dodávka od účastníka řízení. ČIŽP uvedla, že žalobkyně uvedením předání 3 tun olovených baterií a akumulátorů korporaci Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., v tabulce č. 5 řádné i doplněné Roční zprávy o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů za rok 2014 uvedla nepravdivé údaje. Nepravdivým byl pak také údaj o dosažené úrovni zpětného odběru, který je uveden v tabulce č. 4 na str. 3 doplněné Roční zprávy o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů podané žalobkyní řízení za rok 2014, kde je uvedena dosažená úroveň zpětného odběru 25,1 %. Ovšem ve skutečnosti činila dosažená úroveň zpětného odběru pouze 13,79 % a to z toho důvodu, že žalobkyně neměla ode dne 1. 1. 2014 uzavřenou smlouvu v rámci zpětného odběru použitých baterií a akumulátorů s kolektivním systémem ECOBAT, potažmo se společností ECOBAT s.r.o., neuvedla na trh v ČR žádné přenosné olovené baterie a akumulátory v roce 2014, a nemohla vykazovat za rok 2014 množství 3 tun olovených baterií a akumulátorů jako recyklaci/znovuzískání kovu pod kódem způsobu nakládání BR4 u společnosti Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., jelikož společnost Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., nepřijala od žalobkyně žádné baterie a akumulátory v roce 2014 jak v rámci zpětného odběru, tak ani jako odpad či jinou dodávku.
14. V pokračujícím správním řízení inspekce zjistila ze zaslané odpovědi žalobkyně ze dne 2. 6. 2016, že žalobkyně neuvedla na trh v ČR přenosné olovené baterie a akumulátory, jak uvádí v tabulce 2. na str. 2 Roční zprávy za rok 2014, ale alkalické, zinkochloridové a jiné baterie a akumulátory, což je další nepravdivý údaj roční zprávy o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů podané žalobkyní za rok 2014. ČIŽP tak dovodila, že i doplněná Roční zpráva byla zaslána nepravdivá a neúplná, čímž žalobkyně porušila svou povinnost podle § 31f odst. 1 písm. a) zákona o odpadech.
15. K prokázání údaje o dosažené úrovni zpětného odběru požadovala ČIŽP doložit, jak bylo materiálově využito 3,66 tun přenosných baterií s účinností procesu materiálového využití 65,2 %, jak je uvedeno v Roční zprávě za rok 2014 v tabulce číslo 6. ČIŽP obdržela od společnosti Středočeské komunální služby s.r.o., IČO 26155095 zprávu ze dne 29. 6. 2015, k níž byly přiloženy kopie dvou faktur, které společnost vystavila za převzetí odpadu kategorie č. 20 01 34 baterie od žalobkyně. Dále žalobkyně předložila objednávku a dodací list prokazující převzetí odpadu kategorie č. 20 01 34 baterie o celkovém množství 3,66 tun. ČIŽP také zaslala společnosti AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o., IČO 49356089, jakožto vlastníkovu bývalých Středočeských komunálních služeb s.r.o., žádost k doložení

účinnosti procesu materiálového využití pro 3,66 tun odpadu kategorie číslo 20 01 34 baterie a akumulátory neuvedené pod číslem 20 01 33. V odpovědi tato společnost uvedla účinnost materiálového využití baterií vystavenou smluvními partnery, tedy společnostmi Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., REDUX Recyclig GmbH a Nickelhütte Aue GmbH. Tímto žalobkyně prokázala skutečnou dosaženou úroveň zpětného odběru 13,79 % za rok 2014, ovšem nesplnila zákonnou minimální úroveň zpětného odběru pro rok 2014, která je stanovena na 25 % (dle bodu 9., čl. II. zákona č. 297/2009 Sb., s účinností od 19. 9. 2009), jak ČIŽP uzavřela ve svém rozhodnutí.

16. Proti rozhodnutí ČIŽP podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedl, že prověřením podkladů poskytnutých Generálním ředitelstvím cel ve smyslu § 77 odst. 15 zákona o odpadech ze dne 28. 4. 2016 o dovozech přenosných baterií a akumulátorů žalobkyní bylo zjištěno, že v roce 2014 žalobkyně neuvedla na trh žádné olovené (Pb) přenosné sekundární akumulátory (v Roční zprávě bylo uvedeno množství 12 tun), nýbrž se ve skutečnosti jednalo o primární články (alkalické, zinkové a jiné), což žalobkyně později připustila ve svém vyjádření ze dne 2. 6. 2016. Podstatná byla dle žalovaného skutečnost, že korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., nepřijala za rok 2014 jakýkoliv odpad od žalobkyně, tedy ani zpětně odebrané přenosné olovené akumulátory (jak v rámci zpětného odběru, tak ani jako odpad či jinou dodávku od žalobkyně), což písemně potvrdila ve svém stanovisku ze dne 23. 6. 2015.
17. Dále žalovaný mj. uvedl, že vyhláška č. 170/2010 Sb., o bateriích a akumulátorech a o změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, stanoví mj. v ustanovení § 4 vzor návrhu na zápis do Seznamu výrobců, jenž je podrobněji specifikován v příloze č. 2 citované vyhlášky. Řádek 12 návrhu na zápis do Seznamu výrobců pak obsahuje popis logistiky zpětného odběru přenosných baterií a akumulátorů nebo automobilových baterií a akumulátorů, včetně způsobu dopravy, způsobu spolupráce s obcemi, opatření vedoucí ke splnění podmínky dostupnosti míst zpětného odběru, aktuální seznam míst zpětného odběru a předpokládaný plán rozvoje systému zpětného odběru atd., pokud se žádost vztahuje k daným skupinám baterií a akumulátorů. Žalobkyně v návrhu na zápis do Seznamu výrobců baterií a akumulátorů (dále jen „návrh na zápis“), tj. v řízení vedeném odborem odpadů Ministerstva životního prostředí ve smyslu ust. § 31e zákona o odpadech, neuvedla v rámci přílohy k řádku č. 12 návrhu na zápis korporaci Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., jako třetí osobu, která by pro ni zajišťovala sběr přenosných baterií či akumulátorů. Tato informace vyplývala ze sdělení Ministerstva životního prostředí, odboru odpadů ze dne 27. 4. 2016 a je součástí spisového materiálu.

IV. Posouzení věci soudem

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.]; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
19. Námitky žalobkyně lze rozdělit do tří, resp. čtyř samostatných žalobních bodů. Žalobkyně namítala, (i.) že se nedopustila porušení povinnosti spočívající v nedodržení minimální úrovně zpětného odběru baterií a akumulátorů, tím pádem, (ii.) že dodržela svou

povinnost a do Roční zprávy vyplnila správné a úplné údaje, dále (iii.) že správní orgány nesprávně, resp. nepřezkoumatelně stanovily výši sankce a rovněž (avšak pouze v obecné rovině), že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, které uplatila v podaném odvolání.

20. Z podané žaloby vyplývá, že žalobkyně nevyvracela pochybení spočívající v rozdílu mezi seznamem míst zpětného odběru umístěným na svých internetových stránkách a seznamem míst zpětného odběru uvedeným v doplněné Roční zprávě za rok 2014, a tedy nerozporovala, že porušila povinnost stanovenou v ust. § 31d odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Žalobkyně se tedy brání proti závěru, že se dopustila porušení povinnosti podle ust. § 31g odst. 1 písm. b) zákona o odpadech a podle ust. § 31f odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, a tímto směrem tedy bude veden soudní přezkum.
21. Podle § 31 písm. i) zákona o odpadech se pro účely tohoto dílu (tj. dílu 3) zákona o odpadech rozumí *výrobce právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, které bez ohledu na způsob prodeje uvedou poprvé na trh v České republice v rámci své obchodní činnosti baterie nebo akumulátory, včetně baterií nebo akumulátorů zabudovaných do vozidel, do elektrozařízení nebo do jiných výrobků nebo k nim přiložených.*
22. Podle § 31f odst. 1 písm. a) zákona o odpadech je výrobce povinen zpracovat roční zprávu o způsobu plnění povinností podle tohoto dílu zákona (dále jen „roční zpráva o bateriích a akumulátorech“) za uplynulý kalendářní rok v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a tuto zprávu do 31. března zaslat ministerstvu v listinné podobě a elektronické podobě v přenosovém standardu dat o odpadech.
23. Podle § 31g odst. 1 písm. b) zákona o odpadech je výrobce přenosných baterií a akumulátorů povinen zajistit minimální úroveň zpětného odběru přenosných baterií nebo akumulátorů.
24. Podle § 31k odst. 1 zákona o odpadech výrobce může plnit své povinnosti stanovené pro zpětný odběr, oddělený sběr, zpracování a materiálové využití odpadních baterií nebo akumulátorů, informování a zpracování roční zprávy o bateriích a akumulátorech a) v individuálním systému, a to samostatně, organizačně a technicky na vlastní náklady, b) v solidárním systému, a to společně s jiným výrobcem nebo výrobcí na základě písemně uzavřené smlouvy; smluvní strany odpovídají za plnění povinnosti zpětného odběru, odděleného sběru, zpracování a materiálové využití odpadních baterií nebo akumulátorů společně a nerozdílně, nebo c) v kolektivním systému, a to uzavřením smlouvy o zajištění plnění povinnosti zpětného odběru přenosných baterií nebo akumulátorů, zpracování a materiálového využití odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů podle tohoto dílu zákona (dále jen „smlouva o společném plnění“) s právnickou osobou oprávněnou k provozování kolektivního systému podle § 31l (dále jen „provozovatel systému“).
25. Podle čl. II. bodu 9. zákona č. 297/2009 Sb., kterým byl novelizován zákon o odpadech, minimální úroveň zpětného odběru přenosných baterií nebo akumulátorů podle § 31g odst. 1 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, musí dosáhnout 25 % do 26. září 2012 a 45 % do 26. září 2016.
26. Podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nezajistí zpětný odběr

použitých výrobků určených ke zpětnému odběru nebo nesplní jinou povinnost související se zpětným odběrem.

27. Z důvodové zprávy k zákonu č. 297/2009 Sb., kterým se změnil zákon o odpadech (tisk PS č. 717/0 z roku 2008), vyplývá, že hlavním důvodem k předložení této novely byla „*nutnost implementovat do českého právního řádu požadavky zakotvené ve směrnici. Vzhledem k tomu, že směrnice, na rozdíl od tehdejší úpravy zpětného odběru upraveného v zákoně o odpadech (§ 38), ukládala výrobcům povinnost financovat nakládání s použitými a vyřazenými bateriemi a akumulátory nejen ze zpětného odběru od spotřebitelů, ale i z odděleného sběru od jiných konečných uživatelů, bylo navrženo vyjmutí všech typů baterií a akumulátorů ze seznamu výrobků stanovených v § 38 odst. 1 zákona o odpadech, včetně samotného ošetření zpětného odběru přenosných a automobilových baterií a akumulátorů v ustanovení § 31g zákona o odpadech. Jak je dále uvedeno v důvodové zprávě k zákonu č. 297/2009 Sb., „povinnost dosáhnout závazné kvóty pro zpětný odběr přenosných baterií a akumulátorů stanovené v článku 10 odst. 2 směrnice svědčí rovněž výrobci, neboť jediné tak lze motivovat výrobce k zavedení funkčních systémů zpětného odběru a může být úspěšně zajištěno dosažení požadované úrovně zpětného odběru.“*
28. Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že ze zprávy ze dne 23. 6. 2015 korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., vyplývá, že tato korporace měla s žalobkyní uzavřenou smlouvu o zajištění zpětného odběru přenosných olovených baterií a akumulátorů ze dne 21. 12. 2012. Předmět této smlouvy byl upraven tak, že se dodavatel (Kovohutě Příbram nástupnická, a.s.) zavázal poskytovat objednateli (žalobkyni) služby „*spočítavající v zajištění svozu baterií z míst zpětného odběru, včetně zřízení míst zpětného odběru, případně odděleného sběru, v zastoupení Objednatele, a v jejich zpracování a materiálovém využití, popř. odstranění nevyužitelných složek, to vše v rozsahu a za podmínek stanovených touto Smlouvou. Objednatel se zavazuje poskytnout při této činnosti Dodavateli veškerou potřebnou součinnost, zejména poskytovat mu průběžně aktualizovaný seznam vlastních míst zpětného odběru a plnit další povinnosti stanovené touto Smlouvou.*“ Korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., ve zprávě uvedla, že v rámci činnosti vykupuje i zpětně odebírá přenosné olovené baterie od běžných dodavatelů, kteří ovšem nemají smluvní vztah s povinnými osobami. V případě žalobkyně korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., v roce 2014 nepřijala žádnou dodávku baterií. Množství 3 tun přenosných olovených baterií vykázané žalobkyní jako plnění za rok 2014 (viz doplněná Roční zpráva, tabulka č. 4, bod 5) korporace přijala od běžných dodavatelů v rámci zpětného odběru. Zejména na tomto zjištění pak správní orgány postavily své závěry, že se žalobkyně dopustila porušení povinnosti podle § 31g odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, neboť uvedené 3 tuny baterií a akumulátorů odebrané korporací Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., nemohly pocházet ze sítě sběru žalobkyně.
29. Jak uvedl žalovaný v odpovědi na námitku žalobkyně, zpětný odběr použitých přenosných baterií a akumulátorů není podmíněn odběrem výhradně „vlastních“ baterií a akumulátorů. Způsob plnění povinnosti zpětného odběru je stanoven v ust. § 31k odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, podle něhož může výrobce plnit své povinnosti stanovené pro zpětný odběr, oddělený sběr, zpracování a materiálové využití odpadních baterií nebo akumulátorů, informování a zpracování roční zprávy o bateriích a akumulátorech třemi možnými způsoby – individuálně, v solidárním systému nebo v kolektivním systému.

30. Jak vyplývá z výše citovaného předmětu smlouvy mezi žalobkyní a korporací Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., uzavřené dne 21. 12. 2012, tato smlouva byla uzavřena za účelem zpětného odběru výhradně přenosných olovených baterií a akumulátorů (ostatně smlouva je nadepsána jako: „*Smlouva o zajištění zpětného odběru přenosných olovených baterií a akumulátorů*“). Nelze však pominout, že žalobkyně na trh žádné olovené akumulátory neuvedla, takže údaj o 12 tunách olovených akumulátorů, uvedený v tabulce č. 2 doplněné Roční zprávy, je (i dle sdělení žalobkyně) chybný (viz její vyjádření k žádosti o předložení důkazů či dokumentů ze dne 2. 6. 2016).
31. Žalovaný argumentoval s odkazem na § 4 vyhlášky č. 170/2010 Sb., o bateriích a akumulátorech, a o změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, že žalobkyně v návrhu na zápis do Seznamu výrobců baterií či akumulátorů (dále jen „návrh na zápis“), tj. v řízení vedeném odborem odpadů Ministerstva životního prostředí ve smyslu § 31e zákona o odpadech, neuvedla v rámci přílohy k řádku č. 12 návrhu na zápis korporaci Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., jako třetí osobu, která by pro žalobkyni zajišťovala sběr přenosných olovených baterií a akumulátorů. Tento závěr žalovaný dovodil ze zprávy (emailu) Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 4. 2016. Z předmětného e-mailu také vyplývá, že žalobkyně ke způsobu logistiky zpětného odběru baterií a akumulátorů uvedla, že způsob dopravy bude „vlastní“, a to formou pravidelných svozů nebo na základě objednávky. „*Převážně však bude odběr zpětně odebraných baterií probíhat v rámci zásobování prodejen novým zbožím. V případě nadlimitního množství NiCD a Li baterií bude doprava v režimu ADR*“ (tedy v režimu Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí – pozn. soudu)
32. Skutečnost, že zpětný odběr prováděla vlastními prostředky, nakonec potvrdila i sama žalobkyně, která ve vyjádření ze dne 30. 6. 2015 uvedla, že „*[z]pětný odběr baterií je zajištěn na všech prodejnách ze seznamu prodejců (viz výše) kde jsou baterie prodávány, u kterých jsou umístěny buďto sběrné nádoby nebo jsou zákazníci informováni, kde mohou B/A odevzdat. Obchodní zástupci v rámci zákaznického servisu pravidelně odebírají zpětně odebrané baterie a sváží je do skladu firmy. Informace o negativních účincích látek používaných v B/A na životní prostředí a lidské zdraví a o významu grafického symbolu jsou uvedeny na internetových stránkách firmy.*“ Lze už jen spekulovat, jaký byl následný postup poté, co údajně zpětně odebrané baterie měly skončit ve skladech žalobkyně. Z vyjádření korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., je však zřejmé, že ta je od žalobkyně neodebrala.
33. Pokud žalobkyně aktuálně tvrdí, že realizovala nepřímý zpětný odběr prostřednictvím zpětného odběru od třetích osob, realizovaného smluvním partnerem (tedy společností Kovohutě Příbram nástupnická, a.s.), tato skutečnost ze spisového materiálu (vyjma pouhého tvrzení žalobkyně) nikterak nevyplyvá. Toto tvrzení ostatně žalobkyně sama vyvrátila ve svém vyjádření ze dne 30.6.2015. Své aktuální tvrzení mohla žalobkyně prokázat např. předložením evidence o odebraných bateriích z míst zpětného odběru, jelikož dle článku III., bodu 1. písm. d) smlouvy, uzavřené mezi žalobkyní (objednatelem) a korporací Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., (dodavatelem), bylo povinností dodavatele „*zajistit pro účely vedení evidence měření hmotnosti baterií převezených z míst zpětného odběru Objednatele do zpracovatelského zařízení Dodavatele; Dodavatel je povinen vést evidenci o odebraných bateriích z míst zpětného odběru organizovaných Objednatelem podle jednotlivých dodávek (svozů) a dodavatelů a tuto evidenci po uplynutí každého kalendářního měsíce předávat*

Objednateli.“ Žádný takový doklad však žalobkyně správnímu orgánu nepředložila, přestože byla ze strany ČIŽP v rámci Dílčího protokolu o průběhu kontory ze dne 10. 6. 2015, č. j. ČIŽP/49/ OOH/1507318.002/15/VIK vyzvána, aby předložila „*doklad o předání olovených baterií a akumulátorů společnosti Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., IČ 271 181 00 v roce 2014 a 2015 ke dni kontroly na místě dne 3. 6. 2015 a důkaz, že se nejednalo o automobilové olovené akumulátory.*“

34. Z doplněné Roční zprávy vyplývá, že žalobkyně uvedla na trh celkem 26,55 tun přenosných baterií a akumulátorů (tabulka č. 2). Je nesporné, jak uvedla také ČIŽP, že korporace AVE CZ odpadové hospodářství, IČO: 493 56 089, jakožto nástupce bývalých Středočeských komunálních služeb s.r.o., IČ: 261 55 095, převzala v rámci zpětného odběru odpad kategorie č. 20 01 34 baterie o celkovém množství 3,66 tun. Dále ze spisového materiálu a správních rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně nemohla vykazovat za rok 2014 množství 3 tun olovených baterií a akumulátorů jako recyklaci/znovuzískání kovů, jelikož korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., v roce 2014 v rámci zpětného odběru ani jako odpad nepřijala žádné baterie a akumulátory, ačkoliv žalobkyně tvrdí opak; nadto žalobkyně žádné olovené baterie na trh v předmětném roce neuvedla. Z toho důvodu tak žalobkyně prokázala skutečnou dosaženou úroveň zpětného odběru 13,79 % (3,66 tun z 26,55 tun), a nikoliv 25,1 % (6,66 tun z 26,55 tun), jak uváděla v doplněné Roční zprávě.
35. Z výše uvedeného je zřejmá opodstatněnost závěru ČIŽP, jenž následně aproboval i žalovaný, že se žalobkyně dopustila porušení povinnosti stanovené v ust. § 31g odst. 1 písm. b) zákona o odpadech (ve smyslu čl. II. bodu 9. zákona č. 297/2009 Sb.), jelikož nesplnila svou povinnost zpětného odběru baterií či akumulátorů v požadovaném rozsahu (25 %). Tento závěr má dostatečnou oporu ve vyjádření žalobkyně ze dne 30. 6. 2015, že zpětný odběr probíhá pravidelným odběrem obchodních zástupců v rámci zákaznického servisu a svozu do skladu žalobkyně, ve vyjádření korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a. s., jakož i v e-mailu Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 4. 2016 o tom, že žalobkyně v návrhu na zápis uvedla, že si zajistí vlastní způsob dopravy při zpětném odběru baterií a akumulátorů.
36. Lze tak uzavřít, že ČIŽP postupovala správně, pokud dovodila, že se žalobkyně dopustila porušení povinnosti podle § 31g odst. 1 písm. b) zákona o odpadech. Tento závěr ČIŽP ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnila, a taktéž žalovaný se řádně vypořádal s odvolacími námitkami směřujícími právě k výše uvedenému porušení povinnosti. Tato námitka žalobkyně tedy není důvodná.
37. Pokud žalobkyně namítala, že roční zprávu vyplnila řádně a úplně, ani s tímto tvrzením se soud nemůže ztotožnit, jelikož, jak již bylo vysvětleno výše, žalobkyně nesprávně uvedla údaje v tabulce č. 4 doplněné Roční zprávy. Pod bodem 5 tabulky č. 4 žalobkyně nesprávně uvedla 3 tuny jakožto množství zpětně odebraných nebo odděleně sebraných baterií a akumulátorů zajištěné jiným způsobem, ačkoliv bylo správními orgány prokázáno, že takto neodebrala žádné baterie, a z tohoto důvodu se dopustila i nesprávného procentuálního výpočtu dosažené úrovně zpětného odběru, kdy namísto prokázaných 13,79 % uvedla nesprávně 25,1 %. Mimoto žalobkyně nesprávně do tabulky č. 2 doplněné Roční zprávy zapsala, že na trh uvedla 12 tun olovených uzavřených přenosných baterií

nebo akumulátorů, ačkoliv tato informace byla chybná, jak sama žalobkyně přiznala ve vyjádření k žádosti o předložení důkazů či dokumentů ze dne 2. 6. 2016.

38. Žalobkyně původně roční zprávu zaslala bez jakýchkoliv příloh a bez povinných údajů v tabulce č. 8, sloupec 3. Taktéž zasláná upravená roční zpráva tyto údaje neobsahovala a také neobsahovala vyplněné údaje v tabulce č. 8, řádku 4. Další doplněná Roční zpráva již obsahovala doplněný údaj v tabulce č. 8 sloupce 3 a taktéž i přílohy – např. seznam míst zpětného odběru. Absentovaly však údaje v tabulce č. 8, sloupce 3 v řádku 6. Je tak zřejmé, že žalobkyně správnímu orgánu předkládala opakovaně neúplnou roční zprávu, kde navíc byly uvedeny nepravdivé údaje.
39. Nelze se tedy ztotožnit s námitkou žalobkyně, že uváděla v roční zprávě (byť nakonec v doplněné Roční zprávě) údaje pravdivé a úplné, neboť správní spis prokazuje pravý opak. Správní orgány obou stupňů proto dospěly ke správnému závěru, který byl řádně odůvodněn jak v rozhodnutí ČIŽP, tak v napadeném rozhodnutí, a sice že se žalobkyně dopustila porušení povinnosti stanovené v ust. § 31f odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Ani druhá žalobní námitka tak není důvodná.
40. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že uložená pokuta je nedostatečně odůvodněná a nepřiměřená, ani s touto žalobní námitkou se soud nemohl ztotožnit.
41. Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech v relevantním znění *při stanovení výše pokuty se přiblíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.*
42. K namítané nepřiměřenosti uložené sankce soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 202/2014-66, dle kterého *„[z]působ stanovení výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlídnout k zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.“*
43. Při úvahách o pokutě ČIŽP ve svém rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2017, č. j. 6 As 2/2007-95, kde se uvádí, že o způsobení ohrožení životního prostředí jde již samotným spácháním správního deliktu na úseku odpadového hospodářství. Dále pak ČIŽP dospěla k závěru, že činností žalobkyně došlo k ohrožení životního prostředí, a to již tím, že jako výrobce baterií a akumulátorů nezpracovala roční zprávu o plnění povinností zpětného odběru a odděleného sběru baterií a akumulátorů za rok 2014 evidovanou v ISPOP v požadovaném rozsahu. V této roční zprávě nebyly podány pravdivé informace a dále chyběly veškeré zákonem vyžadované přílohy. V případě deliktu nezveřejňování aktuálního seznamu míst zpětného odběru se jednalo pro konečného uživatele baterií a akumulátorů o podstatnou informaci, neboť občan využívá systému zpětného odběru zavedeného výrobcem baterií a akumulátorů. Nesplnění požadované úrovně zpětného odběru v minimální výši 25 % baterií a akumulátorů uvedených na trh v České republice ČIŽP vnímala jako závažné porušení povinností žalobkyně. Dosažení zhruba poloviční úrovně sběru podle ČIŽP dokládalo nedostatečně fungující systém sběru baterií a akumulátorů, když např. v rámci kolektivního systému ECOBAT se v roce 2014 vybralo 32 % a v roce 2015 35 % z celkového množství baterií a akumulátorů uvedených na trh. ČIŽP uvedla, že z tohoto

pohledu mohla žalobkyni vzniknout i nesporná konkurenční výhoda, neboť neplněním svých zákonných povinností nemusela vynaložit takové ekonomické prostředky (cca ve výši 237 000 Kč) jako jiní výrobci, kteří své povinnosti řádně plnili právě např. prostřednictvím provozovatelů kolektivních systémů.

44. Podle ČIŽP nelze akceptovat splnění této povinnosti prostřednictvím třetí osoby, která nebyla součástí systému sběru účastníka řízení a zabývala se pouze sběrem olovených akumulátorů. Následná snaha o prezentaci splnění této povinnosti prostřednictvím dat v rámci roční zprávy o zpětném odběru o splnění této povinnosti prostřednictvím vykazování sběru olovených akumulátorů v roce 2014 dle ČIŽP dokreslovala, jak žalobkyně přistoupila k plnění povinností zpětného odběru baterií a akumulátorů — prostřednictvím této třetí osoby se snažila naplnit pouze a jen minimální zákonnou kvótu sběru (25 %). Olovené baterie a akumulátory mají však na rozdíl od jiných typů chemismů primárních baterií, které uvádí na trh žalobkyně, pozitivní ekonomickou hodnotu a jsou v podmínkách ČR běžně vykupovány a sbírány a následně zpracovávány v rámci sběrné sítě korporace Kovohutě Příbram nástupnická, a.s., která zajišťuje sběr průmyslových a automobilových akumulátorů pro jejich výrobce. Z tohoto důvodu není podle ČIŽP se sběrem a zpracováním olovených akumulátorů v rámci ČR problém a tento typ odpadu vzhledem k pozitivní ekonomické hodnotě končí v oprávněných zařízeních na rozdíl od jiných chemických typů baterií a akumulátorů. Žalobkyně však dle ČIŽP nemůže takový systém využít ve svůj prospěch v případě, kdy sama nebyla výrobcem přenosných olovených akumulátorů a naopak měla vyvinout mnohem větší úsilí ve smyslu zefektivnění své vlastní sběrné sítě, pakliže se dobrovolně snažila své povinnosti plnit individuálně. ČIŽP rovněž uvedla, že zpětný odběr je zřízen za účelem odklonění baterií a akumulátorů od vnášení převážně do směsného komunálního odpadu a za účelem následného materiálového využití odpadních baterií a akumulátorů. Tím, že žalobkyně dostatečně nezajišťovala zpětný odběr, jednak ušetřila náklady na tuto realizaci a jednak potenciálně mohlo docházet právě k nesprávnému chování konečných uživatelů baterií a akumulátorů, kteří nebyli dostatečně motivováni k odevzdání alespoň požadovaného minimálního množství baterií a akumulátorů.
45. Při stanovení pokuty ČIŽP přihlédla k tomu, že se jedná o první porušení zákona o odpadech ze strany žalobkyně. Přihlédla však též k tomu, že nesplnění povinnosti se nesmí ekonomicky vyplácet. Pakliže by v roce 2014 žalobkyně byla účastníkem kolektivního systému, své povinnosti by splnila, vynaložila by na zajištění zpětného odběru smluvným kolektivním systémem částku 237 000 Kč za celkem 26,55 tun primárních baterií a akumulátorů uvedených na trh v ČR. Při výpočtu vycházela ČIŽP z ceníku KS ECOBAT platného od dne 1. 1. 2014, který je součástí smlouvy pro zajištění zpětného odběru a využití primárních přenosných baterií a akumulátorů uzavřené mezi žalobkyní a spol. ECOBAT s.r.o., ze dne 25. 4. 2016. Stanovená pokuta ve výši 200 000 Kč je tak podle ČIŽP nižší, než činilo ekonomické zvýhodnění nad jinými společnostmi, které byly v roce 2014 zapojeny do společného plnění s kolektivním systémem zajišťujícím zpětný odběr a využití baterií a akumulátorů, a které spolufinancovaly tento systém.
46. Žalovaný ohledně výše uložené pokuty uvedl, že byla podrobně odůvodněna a reflektuje skutečný dopad porušení několika povinností zákona o odpadech v daném směru, kdy bylo shledáno za rok 2014 zvláště nedostatečné plnění povinností v rámci individuálního systému, získání konkurenčních výhod na trhu s bateriemi a akumulátory a vykazování

nesprávných a zkreslujících evidenčních údajů. S ohledem na závažnost pochybení měl žalovaný výši pokuty za přiměřenou.

47. Po posouzení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí ČIŽP soud dospěl k závěru, že se oba správní orgány náležitě vypořádaly s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro rozhodování o výši pokuty dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Toto ustanovení obsahuje toliko jediné hledisko relevantní pro souzenou věc, kterým je závažnost ohrožení životního prostředí (s ohledem na to, že žalobkyni není kladeno za vinu poškození životního prostředí, ale jeho ohrožení, nepřichází v úvahu v pořadí druhé kritérium zakotvené ve zmíněném rozhodnutí, tj. míra poškození životního prostředí). Kritériem závažnosti ohrožení životního prostředí se jak ČIŽP, tak i žalovaný v rozhodnutích řádně zabývali, přičemž zejména v rozhodnutí ČIŽP jsou úvahy správního orgánu popsány velice podrobně, srozumitelně a určitě a soud se s nimi plně ztotožňuje. V dané věci správní orgány postupovaly správně při posuzování závažnosti správního deliktu z hlediska zákonem chráněného zájmu, tj. z hlediska ohrožení životního prostředí. Ohrožovací delikt je založen na předpokladu, že k poškození životního prostředí může dojít, jsou-li zjištěny okolnosti, které takovou hypotézu umožňují. Druh odpadu, u kterého měla žalobkyně zajistit zpětný odběr, leč tak neučinila, a jeho množství, které je zjistitelné z podkladů řízení, jsou takovými okolnostmi a tyto okolnosti potvrzují i existenci materiálního znaku správního deliktu, jímž je nebezpečnost jednání žalobkyně pro společnost.
48. K tomu soud odkazuje na rozsudek ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 34/2012-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou materiální stránky správních deliktů, přičemž dovodil, že „(v) zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30.3.2011, č.j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání.“ Soud přitom v projednávané věci neshledal existenci významných okolností, které by (ve smyslu právě citovaného závěru Nejvyššího správního soudu) vylučovaly, aby jednáním žalobkyně byl ohrožen právem chráněný zájem.
49. Žalobkyně se dopustila správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech, který se skládal ze tří dílčích porušení zákonných povinností [§ 31d odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, § 31f odst. 1 písm. a) zákona o odpadech a § 31g odst. 1 písm. b) zákona o odpadech], za který lze právnické osobě podle § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Správní orgány tedy ukládaly pokutu za vícero

porušení zákonných povinností. Za závažné porušení povinnosti považovaly zejména nesplnění zákonné povinnosti výrobce týkající se zpětného odběru baterií a akumulátorů, kdy dosažení zhruba poloviční úrovně sběru dokládalo nedostatečně fungující systém sběru baterií a akumulátorů. ČIŽP v této souvislosti správně podotkla, že žalobkyni mohla vzniknout i konkurenční výhoda, protože neplněním svých zákonných povinností nemusela vynaložit takové ekonomické prostředky jako jiní výrobci, a zároveň mohlo dojít i k nesprávnému chování konečných uživatelů baterií a akumulátorů, kteří nebyli dostatečně motivováni k odevzdávání alespoň minimálního množství baterií a akumulátorů, takže hrozilo možné odkládání baterií a akumulátorů do směšného komunálního odpadu. Zároveň však správní orgány ve prospěch žalobkyně posoudily, že se jednalo o první porušení zákona o odpadech žalobkyní. Uložená pokuta ve výši 200 000 Kč představuje toliko 2 % maximální výše sankce, tudíž byla uložena u dolní hranice zákonné sazby, a nelze ji tak považovat za nepřiměřenou.

50. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Žádné takové pochybení správního orgánu však soud v nyní projednávané věci neshledal. S ohledem na veškeré výše uvedené okolnosti soud nemohl dospět k závěru, že by uložená pokuta zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, tedy že by výše uložené pokuty byla zjevně nepřiměřená.
51. Žalobkyně konečně pouze v obecné rovině tvrdila, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami, aniž by však specifikovala s jakými a v čem spatřuje namítané nedostatečné vypořádání. K tomuto obecnému tvrzení soud konstatuje, že se nejedná o řádně uplatněný žalobní bod, ze kterého by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné, a soud tak nebyl povinen se touto nekonkrétní námitkou, nad rámec své povinnosti přihlížet k vadě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (kterou zde však neshledal) zabývat (k tomu z judikatury NSS viz zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, či rozsudek ze dne 27.11.2013, č.j. 8 Afs 31/2013-45).

V. Závěr a náklady řízení

52. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že vznesené žalobní námitky nejsou důvodné. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez jednání.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu